

## OK LA SALUTE

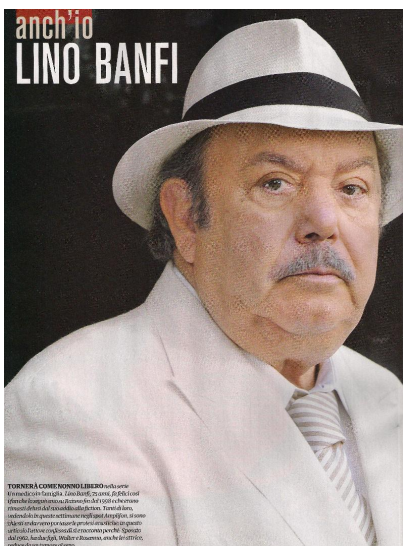
"Op een gegeven moment ontdekte ik een beetje doof te zijn. En ik was ontstemd ...»

*De bekentenis van Lino Banfi: "Het is een handicap die je niet makkelijk accepteert, vooral in het begin. Later raak je er aan gewend."*

Sommigen zullen me zien als het gezicht van een reclamecampagne voor een bekend merk hoortoestellen, zegt Lino Banfi in *OK La Salute*. Nou, weet je dat ik die apparaatjes echt draag? Ja, ik ben een beetje doof. Vorig jaar, bij het starten van de televisieserie "Commissaris Zagaria", ging ik naar een schietbaan, in Umbri, enkel om een beetje te weten te komen hoe je een pistool hanteert. Net als iedereen had ik oordopjes. Maar ik deed ze in en uit om de vragen van de aanwezige journalisten te horen. En sommige wapenkwallen raakten me vol in mijn trommelvliezen. Toen ik thuis kwam was ik duizelig, tolde mijn hoofd en had ik evenwichtsproblemen. Bovenal hadden de stemmen van mijn kinderen een metaalachtige klank: ze leken te spreken als Donald Duck! Ik vroeg waarom ze dan toch zo vreemd spraken, en voor hun verwonderde en bezorgde gezichten realiseerde ik me ineens dat er iets mis was met mijn gehoor en niet met hun stemmen. Dus haastte ik me naar een audioloog.

Ik gebruik hoortoestellen

Ze hebben me aan de gebruikelijke audio-metrische tests onderworpen, om de verwerking van woorden en de perceptie van de geluiden van verschillende frequenties te meten. Toen kwam de diagnose. "De gehoorhaartjes die iedereen tussen zijn oorschelpen heeft, zijn beschadigd", vertelde de specialist me op een lyrische en kleurrijke manier, alsof hij tegen een kind sprak. Om maar geen grote woorden als slechthorendheid te gebruiken of me bang te maken door te zeggen dat ik zo doof aan het worden was ... als een kwartel! Die schoten op de Umbrische schietbaan hadden 25-30% van mijn luistervaardigheid "gejat". Ik geef toe zeer ontstemd te zijn geweest: doofheid is een handicap die je niet makkelijk accepteert, vooral in het begin. Later raak je er aan gewend, zoals aan een bril. Nu draag ik twee kleine protheses, zowel in het rechter als in het linker oor, waarvan een onzichtbaar draadje verborgen zit in mijn



haar (het weinige dat ik nog heb). Het zijn effectieve en acceptabele gehoortoestellen. De eerste dag hoorde ik de harde geluiden versterkt, maar dankzij een kleine afstandsbediening die je makkelijk in je zak kunt houden, heb ik mezelf geleerd om de sterkte van het geluid aan te passen. Ik gebruik het vaak om het volume van de televisie terug te brengen en om met mijn mobiel te bellen (die een ingang heeft voor een microfoon die om de hals kan worden gehangen), zodat ik alles goed kan horen, zonder anderen lastig te vallen. Alles in mijn leven heeft zich aangepast en ook mijn hersenen hebben deze tekortkoming aanvaard. Het kostte me een paar maanden om te bepalen welk type hoortoestel het best bij me paste. Ik heb niet de eerste gekozen die langskwam. Ik heb contact opgenomen met verschillende specialisten en verschillende prothesen van verschillende fabrikanten geprobeerd. Ik zou een winkeltje kunnen openen, zoveel heb ik er gezien en ervaren. Want het is als met het kopen van een nieuwe auto: je koopt niet de eerste die voorhanden is, maar je kiest de beste uit. En, zoals je jezelf informeert over een dealer, zo zou ook jouw audicien je vertrouwen moeten hebben.



Toen Amplifon me voorstelde mee te doen aan een reclamecampagne heb ik diep nagedacht voordat ik dit accepteerde.

Iets later zei ik tegen mezelf: waarom ook niet? Ik ben altijd een man geweest die graag de waarheid zegt. Dat was ook het geval bij de borstkanker die mijn dochter Rosanna trof: de moed hebben om publiek te gaan betekende voor ons andere mensen te helpen die door hetzelfde kwaad waren getroffen. Vroeg of laat zou ik moeten toegeven dit probleem te hebben. Dus wilde ik er meteen voor uitkomen.

Bekentenis opgetekend door Maria Cristina Giongo